

باسمه تعالی

ما و مواجهه‌ای که می‌توان در امروزمان با حضرت
علی «علیه السلام» داشته باشیم¹

با نظر به جهان مولایمان علی «علیه السلام» می‌توان گفت: اگر جهان ما، همان زبان ما است. بنابراین آیا باز هم می‌توان متوهّمانه، زبان را صرفاً ابزاری برای بیان نیازها دانست؟ به گفته هایدگر: جهان، یکی از ویژگی‌های ساختارهای تشکیل‌دهنده «بودن» و یا اگزیستانسیال انسان است، همچنان که زبان هم یکی دیگر از امکانات وجودی «بودن» یا اگزیستانسیال انسان است. بنابراین زبان و جهان، مقومات اصلی انسان می‌باشند. اما جالب آن که زبان از جهان و انسان هم فراتر می‌رود. تا جایی که زبان می‌شود پناه‌گاه جان انسان و حتی برتر و بالاتر «خانه‌ی وجود» او می‌شود و در پناه آن، آدمی سکنی می‌گزیند.

در کلمات مولایمان علی «علیه السلام» ما آن حضور را می‌توانیم احساس کنیم، از آن جهت که آن حضرت در جهانی حاضر شدند که تا قیام قیامت حضور خود را در آن حس می‌کردند و ذیل آن حضرت آیا این شهید مرتضی آوینی نیست که خود را در جهان انقلاب اسلامی با کلماتش حاضر کرده؟ آیا ما با چنین رویکردی با نهج البلاغه و شخص حضرت مولا مواجه هستیم؟ مسئله قرآن که جای خود دارد.

و در راستای نظر به سیره آن حضرت، می‌توان به سخنان جناب مولوی بیندیشیم که در وصف آن حضرت چنین می‌گوید:

ترجمان هرچه ما را در دل است
دستگیر هر که پایش در گل است
تو ترازوی احد خو بوده‌ای
بل زبانه‌ی هر ترازو بوده‌ای

¹ - با درک جایگاه «زبان» در نهج البلاغه متوجه حضور تاریخی مولایمان علی «علیه السلام» در طول تاریخ حضور اسلام خواهیم شد.

در شجاعت شیر ربّانیستی
 در مروت خود که داند کیستی
 ای علی که جمله عقل و دیده‌ای
 شمه‌ای واگو از آنچه دیده‌ای
 تیغ حلمت جان ما را چاک کرد
 آب
 علمت خاک ما را پاک کرد
 باز گو دانم که این اسرار هوست
 ز آن‌که بی شمشیر کشتن کار اوست
 چون تو بابی آن مدینه علم را
 چون شعاعی آفتاب حلم را
 باز باش ای باب، بر جویای باب
 تا رسد از تو قشور اندر لباب
 نیکی به مؤمنین و نظر به انسانیتِ انسان‌ها
 بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

رهبر معظم انقلاب می‌فرمایند: امروز وظیفه ما
 مراقبت دائمی از انقلاب است؛ وظیفه‌مان امروز
 وحدت ملی است؛ وحدت ملی مهم است؛ وظیفه‌مان
 امروز مشارکت دادن مردم است. و در سخنان خود
 با مردم قم در 19 دی‌ماه 1402 می‌فرمایند:
 «امام بزرگوار به مردم یاد دادند که حضور
 آن‌ها در صحنه معجزه‌آفرین است... مردم به
 طور خودجوش آمده و خدای متعالی به این
 مبارزه برکت داد... مسئله حضور مردم در
 صحنه که جزو لوازم حتمی اداره کشور و
 پیشرفت انقلاب و به نتیجه رسیدن انقلاب و
 دستیافتن به هدف‌های انقلاب است، باید ترویج
 بشود. هرکس زبان گویایی دارد، هرکس مخاطبی
 دارد، هر کسی که می‌تواند اثرگذار باشد،
 باید در این زمینه کار کند.»
 با توجه به هرچه مردمی کردن نظام خوب است به
 موارد زیر توجه شود.

1- قَالَ رَسُولُ اللَّهِ «صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ»: «إِنَّ اللَّهَ فِي عَوْنِ الْمُؤْمِنِ مَا دَامَ الْمُؤْمِنُ فِي عَوْنِ أَخِيهِ الْمُؤْمِنِ، وَ مَنْ نَفَسَ عَنْ أَخِيهِ الْمُؤْمِنِ كُرْبَةً مِنْ كُرْبِ الدُّنْيَا - نَفَسَ اللَّهُ عَنْهُ

سَبْعِينَ كُرْبَةً مِنْ كُرْبِ الْآخِرَةِ»، خدا در کار کمک دادن به مؤمن است تا مؤمن در کار کمک به برادر مؤمن خود است، و هر که از برادر مؤمنش در دنیا گریه گشاید، خدا در آخرت هفتاد گره از او گشاید. به این صورت، جامعه مردمی می‌شود و امورات مردم به راحتی رفع می‌گردد.

2- رسول خدا «صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ» فرمودند: «أَحَبُّ الْأَعْمَالِ إِلَى اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ سُرُورٌ يُدْخِلُهُ مُؤْمِنٌ عَلَى مُؤْمِنٍ - يَطْرُدُ عَنْهُ جُوعَةٌ أَوْ يَكْشِفُ عَنْهُ كُرْبَةً»، دوست‌ترین کارها به

درگاه خدا عَزَّ وَجَلَّ، شادکردن مؤمن است دیگری را چه گرسنگی را از او دور کند و یا گره گرفتاری او را بگشاید. مهم آن است که نسبت به امور همدیگر بی‌تفاوت نباشیم که آن نوعی خودخواهی است و جامعه از مردمی بودن نظام محروم می‌شود.

3- رسول خدا «صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ» فرمودند: «نِيَّةُ الْمُؤْمِنِ خَيْرٌ

مِنْ عَمَلِهِ»؛ نیت مؤمن از عملش بهتر است. پس همواره باید متوجه نیت و انگیزه عمل او باشید و به راحتی ارزش کار او را نادیده نگرفت.

4- رسول خدا «صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ» فرمودند: «مَنْ عَارَضَ أَخَاهُ الْمُؤْمِنَ فِي حَدِيثِهِ فَكَأَنَّ مَا حَدَّثَ فِي وَجْهِهِ»: هر که در میان گفتگوی برادر مؤمنش افتد، گویا رویش را خراشیده. این نوع احترام به شخصیت انسان است و امکان دادن به او تا آنچه را باید اظهار کند، اظهار کند.

5- امیرالمؤمنین «عَلَيْهِ السَّلَام» فرمودند: «دَارِ الْمُؤْمِنِ مَا اسْتَطَعْتَ - فَإِنَّ ظَهْرَهُ حِمَى اللَّهِ - وَ نَفْسَهُ كَرِيمَةٌ عَلَى

اللَّهِ وَ لَهُ يَكُونُ ثَوَابُ اللَّهِ - وَ ظَالِمُهُ خَصْمُ اللَّهِ فَلَا تَكُنْ خَصْمَهُ». تا توانی با مؤمن سازش کن که پشتیبان او خداست و خودش نزد خدا ارجمند است، و ثواب از خدا دارد، و ستمکارش خصم خداست، و تو خصم او مباش. در چنین فضایی نظام، مردمی می‌شود.

6- رسول خدا «صلى الله عليه وآله» فرمودند: «لَا تُحَقِّرُوا ضِعْفَاءَ إِخْوَانِكُمْ فَإِنَّهُ مَنِ اخْتَقَرَ مُؤْمِنًا لَمْ يَجْمَعْ اللَّهُ عَزَّ وَ جَلَّ بَيْنَهُمَا فِي الْجَنَّةِ إِلَّا أَنْ يَتُوبَ». برادران ضعیف خود را حقیر نشمارید، و بدانید هر کس برادر مؤمنی را کوچک بشمارد خداوند بین آنها را در بهشت جمع نمی‌کند مگر اینکه توبه نماید. این یعنی رعایت ارباب رجوع.

7- رسول خدا «صلى الله عليه وآله» فرمودند: «مُخَاطِباً لِلْمُؤْمِنِينَ- تَزَاوَرُوا وَ تَعَاطَفُوا وَ تَبَادَلُوا- وَ لَا تَكُونُوا بِمَنْزِلَةِ الْمُنَافِقِ الَّذِي يَصِفُ مَا لَا يَفْعَلُ».

خطاب به مؤمنان: همدیگر را دیدار کنید و با هم مهربان باشید و به هم ببخشید، و چون منافق نباشید که بگوید و عمل نکند. این یعنی نسبت به مشکلاتِ همدیگر حساس باشیم.

8- رسول خدا «صلى الله عليه وآله» فرمودند: «أُطْلِبُ لِأَخِيكَ عُذْرًا فَإِنْ لَمْ تَجِدْ لَهُ عُذْرًا فَالْتَمِسْ لَهُ عُذْرًا»: برای برادر دینی خود در اعمال و گفتارش عذری بطلب، اگر عذری برای او نیافتی با تلاش هر چه بیشتر آن را برای او جستجو کن. زیرا بالاخره می‌دانید که او در فضای ایمانی خود قصد خیر دارد، هرچند در عمل و گفتار موفق نباشد، و در این راستا اگر بتوانیم کاری به نفع او انجام دهیم، باید انجام داد.

9- امام صادق «عليه السلام» فرمودند: «فِي حَدِيثٍ طَوِيلٍ قَالَ فِي آخِرِهِ إِذَا عَلِمَ الرَّجُلُ أَنَّ أَخَاهُ الْمُؤْمِنَ مُحْتَاجٌ- فَلَمْ يُعْطِهِ شَيْئًا حَتَّى سَأَلَهُ ثُمَّ أَعْطَاهُ لَمْ

يُوجَزُ عَلَيْهِ». چون کسی بداند که برادر مؤمنش نیازمند است و به او جهت رفع نیازش چیزی ندهد، تا از او خواهش کند و آنگاه بدهد ثوابی از آن نبرد. زیرا شرط برادری آن بود که نسبت به نیاز همدیگر حساس باشیم تا جامعه‌ای شرافتمندانه به وجود آید.

10- حضرت امام صادق «علیه السلام» فرمودند: «قَضَاءُ حَاجَةِ

الْمُؤْمِنِ أَفْضَلُ مِنْ أَلْفِ حِجَّةٍ مُتَقَبَّلَةٍ بِمَنَاسِكِهَا وَ عِثْقِ أَلْفِ رَقَبَةٍ لِرِجَالِ اللَّهِ وَ حُمْلَانِ أَلْفِ فَرَسٍ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِسُرُجِهَا وَ لُجْمِهَا». برآوردن نیاز مؤمن، برتر از هزار حج پذیرفته و مناسک آن و آزاد کردن هزار برده در راه خداوند و آماده کردن و بخشیدن هزار اسب با زین و لگام در راه خداوند است. زیرا همه آن اعمال به جهت آن است که انسان‌ها در نسبت با دیگر انسان‌ها به حقیقت انسانیت که همان انسان کامل است که او نهایی‌ترین منزل انسان است، برسیم.

11- حضرت امام صادق «علیه السلام» فرمودند: «قَضَاءُ حَاجَةِ الْمُؤْمِنِ أَفْضَلُ مِنْ طَوَافٍ وَ طَوَافٍ وَ طَوَافٍ حَتَّى عَدَّ عَشْرًا» برآوردن نیاز مؤمن از طواف و طواف و طواف افضل است، و همچنان تا ده بار لفظ طواف را تکرار فرمود. به همان دلیل که ما در مسیر رفع نیاز مؤمنین نوعی یگانگی با جان آن‌ها پیدا می‌کنیم که جهت الهی دارد.

12- حضرت امام صادق «علیه السلام» فرمودند: «مَا مِنْ مُؤْمِنٍ يَمْضِي لِأَخِيهِ الْمُؤْمِنِ فِي حَاجَةٍ فَيَنْصَحُهُ فِيهَا - إِلَّا كَتَبَ اللَّهُ لَهُ بِكُلِّ خُطْوَةٍ حَسَنَةٍ وَ مَحَا عَنْهُ سَيِّئَةً - قُضِيَتْ الْحَاجَةُ

أَمْ لَمْ تُقْصَ - فَإِنْ لَمْ يَنْصَحْهُ فِيهَا خَانَ اللَّهَ وَ رَسُولَهُ -
وَ كَانَ النَّبِيُّ «صلى الله عليه وآله» خَصَمَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ».

مؤمنی نباشد که در باره حاجت برادر مؤمنش در کار باشد و خیر او را در آن بخواهد جز که خدا بهر گامش حسنه‌ای نویسد و گناهی از او محو کند، چه حاجت او برآید یا نه و اگر خیرخواه او نباشد بخدا و رسولش خیانت کرده و پیغمبر در روز قیامت خصم او باشد. زیرا به حقیقت ایمان که خداوند است پشت کرده. امری که در نظام‌های اداری غیر مردمی پیش آمده.

13- قرآن می‌فرماید: «إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ» (حجرات/

۱۰)، تا خبر دهد نباید پیوند میان مؤمنین گم شود، که پیوندی قلبی است و موجب رشد روحانیت جامعه می‌گردد و نظام اسلامی شاخصه مردمی‌بودن آن را نهادینه می‌کند.

14- می‌فرماید: «رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ وَلَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلًّا لِلَّذِينَ آمَنُوا رَبَّنَا إِنَّكَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ» (حشر/10) پروردگارا! ما و برادرانمان را که در ایمان بر ما پیشی گرفتند بیامرز و در دل‌هایمان حسد و کینه‌ای نسبت به مؤمنان قرار مده، پروردگارا! تو مهربان و رحیمی. تا این اندازه به انس و صفا بین جامعه ایمانی خود حساسیت به خرج می‌دهند.

15- به ما تذکر داده‌اند: «الْمُؤْمِنُ أَخُو الْمُؤْمِنِ وَ عَيْنُهُ وَ دَلِيلُهُ لَا يَخُونُهُ وَ لَا يَظْلِمُهُ وَ لَا يَعِشُهُ وَ لَا يَعِدُّ عِدَّةً فَيُخْلِفُ»؛ مؤمن برادر مؤمن است و به منزله چشم او و راهنمای اوست، هرگز به او خیانت نمی‌کند و ستم روا نمی‌دارد، با او غش و تقلب نمی‌کند، و هر وعده‌ای را به او دهد تخلف نخواهد کرد.» و نشانه دین دوستی را، دوستداری برادر دینی دانسته، می‌فرماید: «مِنْ حُبِّ الرَّجُلِ دِينُهُ، حُبُّهُ

أَخَاهُ؛ از نشانه‌های آن‌که انسان دین خود را دوست دارد، این است که برادر دینی خود را دوست بدارد. در چنین فضایی امورات جامعه در بستری سالم طی می‌شود بدون آن‌که نسبت به آینده و نسبت به همدیگر نگران باشند.

16- امام صادق «علیه السلام» می‌فرمایند: «مُصَافِحَةٌ

الْمُؤْمِنِ بِأَلْفِ حَسَنَةٍ؛ دست دادن با (برادر) مؤمن هزار حسنه دارد. و در جای دیگر می‌فرمایند: «تَصَافِحُوا فَإِنَّهَا تَذْهَبُ بِالسَّخِيمَةِ»؛ با هم دیگر مصافحه کنید زیرا مصافحه کینه‌ها را می‌زداید. این نوعی انس با جان همدیگر است و رفع موانع انس.

17- در جای دیگر می‌فرمایند: «مَنْ أَتَاهُ أَخُوهُ الْمُسْلِمُ فَأَكْرَمَهُ فَإِنَّمَا أَكْرَمَ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ»؛ کسی که برادر مسلمانش نزد او آید، و از او احترام نماید پس (در واقع) خدا را گرامی داشته است.

18- بر آوردن حاجت مؤمن پاداش چندین برابر اخروی را در پی دارد چنان که حضرت صادق «علیه السلام» فرمودند: «مَنْ قَضَى لِأَخِيهِ الْمُؤْمِنِ حَاجَةً قَضَى اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ لَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مِائَةَ أَلْفِ حَاجَةٍ»؛ کسی که حاجت برادر مؤمنش را برآورده کند خدای عزیز هزار حاجت او را در روز قیامت برآورده می‌سازد. زیرا انسان‌ها با رعایت انسان‌ها وسعت می‌یابند.

19- امیرمؤمنان «علیه السلام» فرموده‌اند: «إِيَّاكُمْ وَالْمِرَاءَ وَالْخُصُومَةَ فَإِنَّهُمَا يُمْرِضَانِ الْقُلُوبَ عَلَى الْإِخْوَانِ وَ يَنْبُتُ عَلَيْهِمَا النَّفَاقُ»؛ بر شما باد که از مراء و خصومت با برادران دینی خود دوری کنید

زیرا این دو باعث بیماری قلب نسبت به برادران دینی خواهد شد و عامل ایجاد نفاق در دلها می‌شود.

20- حضرت صادق «علیه السلام» فرمودند: «إِذَا بَلَغَكَ عَنْ أَخِيكَ مَا تَكْرَهُ فَاطْلُبْ لَهُ الْعَذْرَ الِى سَبَعِينَ عَذْرًا فَإِنْ لَمْ تَجِدْ لَهُ عَذْرًا فَقُلْ لِنَفْسِكَ لَعْلَ لَهُ عَذْرًا لَا نَعْرِفُهُ»؛ زمانی که از برادر مؤمنت به تو چیزی و عملی رسید که بد می‌دانی، تا هفتاد بار برای آن عذری بتراش، اگر برای او عذری نیافتی با خود بگو شاید عذری داشته و من آگاهی ندارم.

21- امام صادق «علیه السلام» می‌فرمایند: «الْمُؤْمِنُ أَخُو الْمُؤْمِنِ كَالْجَسَدِ الْوَاحِدِ إِنْ اشْتَكَى شَيْئًا مِنْهُ وَجَدَ أَلَمَ ذَلِكَ فِي سَائِرِ جَسَدِهِ وَ أَرْوَاحُهُمَا مِنْ رُوحٍ وَاحِدَةٍ وَ إِنْ رُوحَ الْمُؤْمِنِ لِأَشَدُّ اتِّصَالًا بِرُوحِ اللَّهِ مِنْ اتِّصَالِ شُعَاعِ الشَّمْسِ بِهَا؛ مؤمن، برادر مؤمن است و همانند یک پیکرند که اگر عضوی از آن به درد آید، سایر اعضایش نیز آن درد را در خود، احساس می‌کنند. روح آن دو مؤمن، از یک روح است. پیوند روح مؤمن به روح خداوند، بیشتر از پیوند پرتو خورشید به خورشید است.

22- پیامبر خدا «صلی‌الله‌علیه و آله» فرموده اند: «إِنَّ الْمُؤْمِنَ لَيَسْكُنُ إِلَى الْمُؤْمِنِ كَمَا يَسْكُنُ قَلْبُ الظَّمَانِ إِلَى الْمَاءِ الْبَارِدِ» مؤمن با مؤمن آرام می‌گیرد، چنان که جگر تشنه با آب سرد.

23- امام صادق «علیه السلام» می‌فرمایند: «الْمُؤْمِنُ أَخُو الْمُؤْمِنِ، عَيْنُهُ وَ دَلِيلُهُ، لَا يَخُونُهُ، وَ لَا يَظْلِمُهُ، وَ لَا يَغْشَاهُ، وَ لَا يَعِدُهُ عِدَّةً فَيَخْلِفُهُ»؛ مؤمن برادر مؤمن است، چشم او و راهنمای اوست. به او خیانت نمی‌کند، به او ستم نمی‌کند، کلاه سرش نمی‌گذارد، و به او وعده‌ای نمی‌دهد که بدان عمل نکند.

24- بنا به فرمایش امام علی «علیه السلام»: «أَعْجَزُ النَّاسِ مَنْ عَجَزَ عَنِ اِكْتِسَابِ الْإِخْوَانِ، وَ أَعْجَزُ مَنْ مَنَ ضَيَّعَ مَنْ ظَفِرَ بِهِ مِنْهُمْ»؛ ناتوان‌ترین مردم کسی است

که از به دست آوردن دوستان و برادران ناتوان باشد و ناتوان‌تر از او کسی است که برادران به دست آورده را از دست بدهد.

25- پیامبر خدا «صلی‌الله‌علیه‌وآله» فرموده‌اند: «أَلَا وَ إِنَّ وُدَّ الْمُؤْمِنِ مِنَ أَعْظَمِ سَبَبِ الْإِيمَانِ». هان! دوست داشتن مؤمن یکی از بزرگترین اسباب ایمان است.

26- به گفته امام علی «علیه السلام»: «بِالتَّوَّاحِي فِي اللَّهِ ۖ ثَمَرُ الْأَخُوَّةِ» با برادری در راه خدا، برادری به بار می‌نشیند و «كُلُّ مَوَدَّةٍ مَبْنِيَّةٍ عَلَى غَيْرِ ذَاتِ اللَّهِ ۖ ضَلَالٌ»، و الاعتِمَادُ عَلَيْهَا مُحَالٌ».

هر دوستی‌ای که مبنای غیر خدایی داشته باشد، گمراهی است و تکیه کردن بر آن نشاید.

والسلام علیکم و رحمة الله و برکاته

از معصوم «علیه السلام» وارد شده است که: «وَ ادْعُ كُلَّ يَوْمٍ مِنْهُ أَيْضاً بِهَذَا الدُّعَاءِ» در هر روز از ماه رجب، این دعا را نیز بخوانید:

«اللَّهُمَّ يَا ذَا الْمَنَنِ السَّابِغَةِ وَالْأَلَاءِ الْوَازِعَةِ وَالرَّحْمَةِ الْوَاسِعَةِ وَالْقُدْرَةِ الْجَامِعَةِ وَالنَّعْمِ الْجَسِيمَةِ وَالْمَوَاهِبِ الْعَظِيمَةِ وَالْأَيَادِي الْجَمِيلَةَ وَالْعَطَايَا الْجَزِيلَةَ.

يَا مَنْ لَا يُنْعَتُ بِتَمْثِيلٍ وَلَا يُمَثَّلُ بِنَظِيرٍ وَلَا يُغْلَبُ بِظَهِيرٍ، يَا مَنْ خَلَقَ فَرَزَقَ وَاللَّهُمَّ فَانْطِقْ وَ ابْتَدِعْ فَشَرَعْ وَعَلَا فَارْتَفِعْ وَقَدَّرْ فَأَحْسِنْ وَصَوَّرْ فَاتَّقِنْ وَاحتَجَّ فَأَبْلَغْ وَانْعَمَ فَأَسْبِغْ وَأَعْطَى فَأَجْزَلْ وَمَنَحَ فَأَفْضَلَ، يَا مَنْ سَمَّا فِي الْعِزِّ فَفَاتَ خَوَاطِرَ الْأَبْصَارِ وَدَنَا فِي اللَّطْفِ فَجَازَ هَوَاجِسَ

الْأَفْكَارِ، يَا مَنْ تَوَحَّدَ بِالْمُلْكِ فَلَا نَدَّ لَهُ فِي مَلَكُوتِ سُلْطَانِهِ وَ تَفَرَّدَ بِالْإِلَهِ وَالْكَبْرِيَاءِ فَلَا ضِدَّ لَهُ فِي جَبْرُوتِ شَأْنِهِ، يَا مَنْ حَارَتْ فِي كِبْرِيَاءِ هَيْبَتِهِ دَقَائِقُ لَطَائِفِ الْأَوْهَامِ وَ أَنْحَسَرَتْ دُونَ إِدْرَاكِ عَظَمَتِهِ خَطَائِفُ أَبْصَارِ الْأَنَامِ، يَا مَنْ عَنَتِ الْوُجُوهُ لِهَيْبَتِهِ وَ خَضَعَتِ الرَّقَابُ لِعَظَمَتِهِ وَ وَجَلَتِ الْقُلُوبُ مِنْ خِيفَتِهِ.

أَسْأَلُكَ بِهَذِهِ الْمِدْحَةِ الَّتِي لَا تَنْبَغِي إِلَّا لَكَ وَ بِمَا وَأَيْتَ بِهِ عَلَيَّ نَفْسِكَ لِذَاعِيكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَ بِمَا ضَمِنْتَ الْإِجَابَةَ فِيهِ عَلَيَّ نَفْسِكَ لِلذَّاعِينَ.

يَا أَسْمَعَ السَّامِعِينَ وَ أَبْصَرَ النَّاطِرِينَ وَ أَسْرَعَ الْحَاسِبِينَ، يَا ذَا الْقُوَّةِ الْمَتِينِ صَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَ آلِهِ خَاتَمِ النَّبِيِّينَ وَ عَلَيَّ أَهْلِ بَيْتِهِ.

وَ أَقْسِمُ لِي فِي شَهْرِنَا هَذَا خَيْرَ مَا قَسَمْتَ، وَ اخْتِمُ لِي فِي قَضَائِكَ خَيْرَ مَا حَتَمْتَ، وَ اخْتِمُ لِي بِالسَّعَادَةِ فِيمَنْ خَتَمْتَ، وَ أَحْيِنِي مَا أَحْيَيْتَنِي مَوْفُورًا وَ أَمِتْنِي مَسْرُورًا وَ مَغْفُورًا، وَ تَوَلَّ أَنْتَ نَجَاتِي مِنْ مُسَاءَلَةِ الْبَرْزَخِ، وَ ادْرَأْ عَنِّي مُنْكَرًا وَ نَكِيرًا، وَ ارْ عَيْنِي مُبَشِّرًا وَ بَشِيرًا، وَ اجْعَلْ لِي إِلَى رِضْوَانِكَ وَ جَنَّاتِكَ مَصِيرًا وَ عَيْشًا قَرِيرًا وَ مُلْكًا كَبِيرًا

وَ صَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَ آلِهِ كَثِيرًا»